

REDIN

Nov redlini prašek za prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

MOSTIN

Moštna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenici 15 din.

JABLIN

za izdelovanje domače pijače brez dodatka pravega sadjevca. Zavitek za 50 litrov 20 din, s poštnino 26 din.

MLEKIN

Prašek za pisanje goveje živine. Pospešuje močno rast in hitro zdebjenje govedi in telet. Veliki zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 zavitek 6 din, za več zavitkov 12 din.

GOVEDIN

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka pri kravah ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo. 1 zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

KONJIN

Konjin povečava pri konjih apetit, jih vzdržuje sveže in bistre ter preprečuje najpogostejše konjske bolezni, posebno katar 1 zavitek 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Pravi Redin, Govedin, Mlekin, Konjin ter Mostin se dobi samo v zavitkih z gornjimi slikami in ga prodaja samo

Drogerija KANC,
Maribor,
Slovenska ulica
Zaloga v Celju:
Trg. Loibner,
Kralja Petra cesta 17
Zaloga v Ptuj:
Drog. Skočir,
Slovenski trg 11

Avgust Senoa:

Berač Luka

Povest iz vaškega življenja

23

Ne, to se pozna po glasu; da, po vsaki besedi čuješ, ali je prišla iz srca, ali se je rodila samo na jeziku, Androve besede pa so bile tako resnične, tako kratke in močne.

Molčala je, molče je delala, niti na prag pred hišo ni šla. Stiskala je to svoje polno mlado srce, stiskala ustnice, da bi ji ostala skrivnost globoko, globoko v srcu zakopana.

Žalostni so bili to dnevi za Martina. Vsi računi so ga ogoljufali, bridko ogoljufali. Koliko je mislil, koliko načrtov v glavi nosil! Delal je kakor mravlja, zbiral kakor čebela, pa spet ni bil človek trdega, skopega srca. To je vedel vsakdo v vasi, to se je čulo tudi po sosednih vaseh, da, celo v mestu. Pa kaj se tako žene? je vprašal ta ali oni. Ali ni neumno, da človek na svoje stare dni stiska in skopari iz strahu pred slabim letom, ko bi lahko mirno za pečko sedel! Ali mu je treba tega trpljenja, saj bi lahko živel, ko bi niti zrna ne vrgel v zemljo, ne bi trpel lakote vse žive dni ne, če bi tudi nič ne delal.

Da, sprašujejo ljudje, sprašujejo za to in ono in marsičesa ne razumejo, ker so to tihe, čudne skrivnosti, v srcu zakopane. Kdor pa do srca nima ključa, ta skrivnosti ne bo razumel.

Zgodaj se je bil Martin oženil. Tedaj še niso jemali gruntarskih v soldate, tedaj so jemali samo potepuhe, ki jim nisi vedel za dom. To pa Bog ve, da si je vzel ženo po svojem srcu. Bila je mlada in delavna, da so se ljudje čudili, kako se po hiši urno obrača in nič narobe ne obrne. Tako sta mož in žena lepo in v slogi prebivala pod eno streho, z njima pa tista tiha sreča, ki ne vpraša za svet, ki v srcu cveti kakor oni skromni plamenček na ognjišču ob dolgih zimskih večerih. Ena edina nesreča ju je trla, velika nesreča za možovo skrbno oko, za ženino mehko srce. Nista in nista mogla imeti otrok; to pa je hudo. Koliko sta premolila, koliko preprosila Boga, da bi jima blagoslovil zakon! Ljudje so Martinovo ženo pogosto videli, ko se je po golih kolenih vlekla okoli oltarja, pa so si pošepetavali: »Hudo se kesa Martinova žena; biti mora velika grešnica.« Saj ljudje o človeku raje hudo kakor dobro sodijo.

Devet jalovih let je minulo, deseto pa je prineslo božjega blagoslova, žena je rodila dekle, ki so jo krstili za Maro, ker je prav za Veliko Gospojnico zagledala luč sveta.

Ko bi bili videli, kako je bilo to veselje! Vse je kar cingljalo: kakor da se je cesarju rodila hči.

Ali komaj je župnik šel od krstitja, že se je vrnil na pogreb.

Hudo je, če žena v zrelih letih rodi prvega otroka; z eno nogo stoji v grobu, pravijo ljudje.

Martinova žena ni prestala; ko je bila najbolj srečna, je prišla smrt ponjo in tako je zapustila ubogemu Martinu v naročju živo svojo podobo: malo črnooko Marico. Eno mu je sreča dala, drugo nesreča vzela: taka je nevoščljiva usoda.

Od tega dne je Martin postal bolj in bolj resen. Ogibal se je ljudi, ali svojega srca ni zaprl. Oni mali črviček, ona mala črnooka deklica mu je bila skrb in sreča, zanjo je živel, zanjo je delal, zanjo je dihal. Vse si je pritrgal, vse je znosil Mari, kakor nosi lastavica mladičem hrano od vsepovsod in se ne meni za lastni glad.

To je bila Martinova skrivnost, ki je ni nihče razumel.

Vidiš, stari, si je včasih mislil, dekle raste. Pridržal si je ne boš, to si izbij iz glave! Božja volja je taka. Še leto ali dve pa bodo snubei potrkali na vrata in vprašali za Maro. In če poreče dekle: Da — ali bom jaz mogel reči: Ne!? — Pa čemu? Za svatbo se ne bojim, kajti hiša je, hvala Bogu, polna. Naj si izbere po srcu; kar imam, to ji rad dam. Saj za koga pa sem delal? Tudi moji rajni, Bog ji daj

nebesa, bo laže, ko se ji hči srečno omoži in udomi. Njej sem to veselje dolžen.

Tako je računal Martin, a človek obrača, Bog pa obrne. Nesreča mu je potrkala na duri, hudobna roka mu je uničila pol imetja, jeza in bolest zaradi sovražnega sosedu sta mu zastrupili srce. Bilo mu je tesno kakor še nikoli v duši in v močnji; kajti čeprav mu ni bilo treba iskati beraške palice, trda je bila za denar in zadolžiti bi se bil moral, da bi se bil izkopal iz nesreče. To ga je peklo, ker si svoj živ dan še ni od nikogar posojal denarja.

Hodil je po svojem gruntu kakor izgubljena ovca in ni niti videl, da se njegovi hčerki rosijo oči od solz, da ji lica bledijo — in če ji je kdaj opazil na obrazu sledove žalosti, si je mislil, da je to vse zaradi njegove nesreče. Denarja mu je bilo treba, a bilo ga je sram, da bi bil koga prosil za posojilo; tudi vedel ni, koga naj prosi in kako.

Tedaj je prišel neke nedelje k njemu nekak gosposki človek. Oblečen je bil po mestno, na roki je imel vse polno prstanov, okoli vratu pa debelo zlato verigo. Lice mu je bilo lepo obrito, brki zavihani, sladko se je smehljaj in gladko sukal. Ko je stopil na Martinovo dvorišče, je vprašal hlapca:

»Ali je to dom Martina Lončariča?«

Ko mu je hlapec odgovoril, da je, je vprašal po gospodarju, nakar je hlapec zamahnil z roko proti hiši. Tujec je res našel kmeta v sobi, ko je sedel sam za mizo in zamišljeno gledal skozi okno.

»Dober dan, dragi kum Martin!« je pozdravil tujec.

»Bog ga daj, gospod!« je odzdravil Martin plaho in se vzdignil. Kmet se ni malo čudil, kako ga gospod, ki ga še nikoli v življenju ni videl, tako prijazno pozdravlja, kakor da sta si že Bog ve kaka znanca.

»Sedite, sedite, dragi Martin!« je tujec nadaljeval, »in dovolite, da tudi jaz malo sedem, ker sem truden.«

»Prosim vas,« je dejal kmet, ki je še zmeraj stal, ko se je tujec že usedel, »meni je velika čast.«

»Sedite, prosim vas, dragi kum,« ga je silil tujec, »ali pa bom šel.«

»Eh, če vaše gospodstvo tako hoče,« se je kmet priklonil in je sedel.

»Prišel sem prav slučajno v vašo hišo, toda za vaše ime vem. Kdo ne bi v mestu vedel za Martina Lončariča? Jaz sem inženir, človek, ki meri, ceste popravlja, železnice in mostove gradi.«

»Ah!« se je začudil kmet.

»Da, da, dragi kum Martin! Mene so gospodje od vlade poslali, da vidim, kako je kaj pri vas v Jelenju.«

»Ni dobro, vaša milost.«

»Videl sem, videl, žalibog,« je potrdil zemljemerec. »Tožijo, da se pri vas nič ne dela, da vam ceste niso za nič, da vam Sava vse z njiv pobere in odnese.«

»Da, da, res je.«

»Eto, to tudi sami vidite, kum. Ko bi se kdo malo pobrigal, Bože, Bože, kaka bi bila vaša vas, ne bi je bilo treba biti sram niti pred mestom ne.«

»Seveda, ko bi se kdo pobrigal, vaše gospodstvo.«

»Jaz bom vladi vse to napisal, povedal bom, kaj je treba napraviti, da bo Jelenčanom bolje.«

»Eh, to je lepo, vaša milost, da se še kdo za nas tudi briga.«

»Pa še kako! Najprej je treba iz mesta do sem napraviti pošteno cesto. Mlake je treba zasuti, cesta se mora dobro navoziti, na desni in levi je treba jarke izkopati in drevje nasaditi. Oni nesrečni leseni most je treba podreti; napravili bomo nov most iz kamena.«

»Eh, to bi bilo dobro.«

»Da, ampak to ni dovolj. Največja nesreča vam je Sava, ta nesrečna voda, ki buta sem in tja, odnese zdaj temu zdaj onemu siromaku kos zemlje in odplakne seno in še snopje, da bi se Bog razjokal.«

»Res je.«

(Dalje sledi)